

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALIARUM

ELECTORUM CONSERVASTI

III. ÉVF. 1902 3. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

Első áldozók.

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Husvétii hangulat. — Virágvasárnapra. — Az első látogatás. — Hogyan térítette meg egy első áldozó atyját. — Vágyaim. — Első szentáldozás a börtönben. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend. — Segítő eszközök Jézus Krisztus szeretetének elnyerésére. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Husvétii hangulat.

Alig hogy elcsendesült a zürzavar, a melyet Krisztus erőszakos halála támasztott Jeruzsálem megötszörözött lakói között, új hír szállt ajkról-ajkra. Hír, a mely egyben kételkedést, a másokban gunyos mosolyt, a harmadikban félelmet, a negyedikben naiv csodálkozást, de hitet senkiben se keltett. S e hír volt Krisztus föltámadásának híre, melyet az örök hoztak s a tanítványok erősítettek... E hír volt Krisztus föltámadásának híre, a melynek terjesztése ellen azonnal mozgósított minden lehető eszközt a zsidó szinedrium, a legfőbb tanács. Mert tudták, ha terjedni hagyják, új veszedelem támad, mely rosszabb lesz az elsőnél. «Sok pénzt adának a vitézeknek, mondván: Mondjátok, hogy az ő tanítványai éjjel eljöttek és ellopták őt, mikor mi aludtunk. És ha ezt meghallja a helytartó, mi elhitetjük vele, titeket biztosítunk. Azok pedig elvévén a pénzt, úgy cselekvének, a mint tanítva voltak.» (Máté 28, 12—15.) A tanítványoknak pedig «meghagyák, hogy teljességgel ne szóljanak Jézus nevében». (Apost. csel. 5. r. 40. v.)

De hiába volt minden elővigyázat, hiába minden vesztegetés, hiába minden erőszakos parancs és meghagyás — az igazságot elfojtani nem lehetett. Voltak ugyan sokan, a kik Krisztus szigorú tanaira gondolva, inkább elfojtották lelkükben az igazság szavát, a lelkiismeret biztatását, a szív hitét, a lélek vágyódó reményét, de hittel borultak le és imádkoztak sokan, mikor meggyőződtek e tan igazságáról, hogy Krisztus önerejéből föltámadt. És ilyenek mind többen és többen lettek. Az évfordulóig még jobban megszorodtak és szaporodnak mind máiglan.

Mert Krisztus azt akarta, hogy dicsőséges föltámadása legyen a népek megtérésének, alázatos, töredelmes meghódolásának mozgató ereje. Mert azt akarta, hogy a föltámadás ragyogó zászlajával kezében minden időn keresztül odakiálthassa minden nép nemzetségének: «Békesség nektek; én

vagyok, ne féljetelek». (Luk. 24. r. 36.) Mert azt akarta, hogy az örökkévalóság után sóvárgó, de az ideiglenes mulandóság vasmarka alatt görnyedező emberi szív Krisztus föltámadására támaszkodva kérdezze: «Hol van, halál, a te győzelmed? hol van, halál, a te fullánkod?» (Kor. I. 15, 55.)

S ugy történt. Annál is inkább, mert Krisztus ugy intézkedett, hogy hitünk legfőlségesebb titkában, szívünk ragaszkodó szeretetének tárgyában, az üdvösséges Oltáriszentségben lelkünkre nézve a föltámadás nagy csodája megismétlődjék.

Ha ugyanis leborulva a szentségi oltár előtt, elmélkedünk Krisztus jelenlétéről az Oltáriszentség kenyérszine alatt, ugy érezzük magunkat, mintha Krisztus kősírija előtt volnánk. Hiszen a hogy ott el volt zárva, ugy itt is el van zárva. Sőt még jobban. Mert annál a sírnál csak a kő nehézsége, a zsidó tanács pecsétje voltak a gátak, itt pedig a kételkedő, az ingadozó hit, a bűnbe merült lélek, a büszkélkedő elme képeznek mindmégannyi akadályt Krisztus isteni erejének érvényesítésére. Innen van, hogy a míg a föltámadáskor elég volt az Ur angyalának ereje, hogy az akadályok megsemmisüljenek, a mint írva van: «nagy földindulás lőn; mert az Ur angyala leszálla mennyből, és odajárulván, elhengeríté a követ, és ráüle» (Máté. 28. r. 2.), addig az Oltáriszentségben Krisztusnak magának kell munkálkodnia, hogy a gátak elháruljanak, elmuljanak.

Magának kell munkálkodnia, mert a mint «az Istenhez járulónak hinnie kell, hogy Ő (t. i. Isten) van» (Zsid. 11, 6.), azonképen az Oltáriszentséghez járulónak is hinnie kell, hogy abban valóban Ő van jelen istenségével és emberségével, t. i. Krisztus. Ha ugyanis valaki e hit nélkül járul az Oltáriszentséghez, lelkének, örök boldogságának romlására teszi azt. «Qui manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit», «A ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának» (Kor. I. 11. r. 29. v.) mondotta, hirdette, tanította már Szent Pál. Igen, de azt már tudhatjuk, hogy milyen kegyetlen nehéz lelkünket e hittel telíteni. Ellene mondanak érzékeink, fölfoghatatlannak jelenti ki elménk, hideg marad a szívünk, nem hajlik meg a térdünk. Hogy így van, tapasztalásunk igazolja. De igazolja azt is, hogy Krisztus föltámasztó, isteni ereje megőrli, megsemmisíti mind-ezeket az ellenvetéseket, lerontja e nehézségeket. Mert ha érzékeinknek finomságát nem fokozza is, fokozza a lélekét, a mely belát a kenyér szine mögé s meglátja ott az epekedő Krisztust. És ha elménk még olyan fölfoghatatlannak tartja is e titkot, hívő lelkünk annál inkább érzi e nagy szentség szükségességét, a mennyiben látja a bucsuzó istenember szerető Szívét, a ki nem akar elmenni a nélkül, hogy emléket ne adjon. A minek következménye aztán az, hogy az előbb hideg, az előbb érzéketlen lélek fölmelegszik, lángolni kezd s kifakasztja az istenszeretet gyönyörű virágát, a melynek érzete után önként is meghajlik imádásra térdünk.

Jézus föltámadott.

Igen, így munkálkodik Krisztus az Oltáriszentségben folyton, hogy az áldozás pillanata lelkünknek valóságos föltámadása. Jézus föltámasztó erejének érvényesülése legyen. És így is lesz. Már ugyanis Dávid, a királyi lantos megmondotta: «Enni fognak a szegények, és megelégszenek, és dicsérik az Urat, kik őt keresik; sziveik élni fognak örökkön-örökké». (Zsolt. 21, 27.) De Krisztus is megígérte, hogy «a ki eszi az én testemet és iszsa az én véremet, örök élete vagyon, és én föltámasztom őt». (Ján. 6, 55.) Ezért merte aztán szent Ireneus egész bátran azt írni: «Hogy is enyészhetnének el testeink örökre? hogy ne támadnának föl e testeink az örök életre, melyek Jézus Krisztus testéből lettek táplálva és véréből itatva? Nem a föltámadás és élet-e Jézus Krisztus? Midőn az isteni Megváltó magát a legméltóságosabb Oltáriszentség által testeinkkel egyesíti, leteszi azokba az élet és dicsőség magvát; hamu alatt lappangó tűz az, mely mindent fölémészt egykor bennük, a mi tisztátalan a bűn által beléjük jött; csak az utolsó ítélet harsonájának jelére vár, hogy az igazak testeit Jézus megdicsőült testének hasonlatosságára egy pillanat alatt átváltoztassa». (S. Iren. lib. 4. cont. haeres.)

A mikor tehát az idei tavaszi nap újra pezsgésbe hozza a növényi sejtekben megdermedt nedveket s az egyház is ünnepli nagy fényvel, égbetörő hittel Krisztus föltámadásának örvendetes érfordulóját, vigyük bele lelkünkbe ezeket a gondolatokat. Vigyük bele, mert ezek a gondolatok fogják aztán megteremteni azt a hangulatot, a mely a husvétnak megfelel. Azt a hangulatot, mely hitére erősen támaszkodva, örül Krisztus föltámadásának s a mely örömétől meg nem széditve, buzgósággal táplálkozik Krisztusnak az Oltáriszentségbe rejtett s a föltámadásban megdicsőült testével. Táplálkozik vele, mert jól tudja, hogy Krisztus föltámadásának csodás előnyeit csakis ilyen módon tudjuk lelkünkbe vezetni.

Kár lenne tehát nem biztosítani a magunk számára ezeket az előnyöket akkor, a mikor különben is a szentségi Jézus szolgálatában vagyunk és akarunk maradni. Föl csak az Oltáriszentséghez, hogy mind jobban és jobban beleéljük magunkat a husvét fölséges hangulatába s így mind jobban és jobban megérthessük a sokat jelentő kiáltást, mely viharként zúg végig az egyházon: »Alleluja!«

Jeszenszky Kálmán.

Virágvasárnapra

Szórjatok, szórjatok virágokat szerte,
Erre megy az édes Üdvözítő, erre!
Egész Jeruzsálem vigadozva várja
Szive-lelke legyen ölelésre tárva:
Hozsánna, hozsánna!

Harsonaszó, zsoltár, diadalmi ének,
Új örömrivalgás töltse be a léget!
Öntse illatát a cyprus és a pálma,
Illatárban úszó nárdus-erdő várja:
Hozsánna, hozsánna!

Jöjjön el elébe poklos, béna, sánta!
 Meggyógyul, ha ránéz, meggyógyul, ha látja!
 Szíveteknek, hogyha van valami vágya,
 Jertek ide, jertek! Tekintsetek rája!
 Hozsánna, hozsánna!

Jeruzsálem népe! Férfiak és lányok!
 Rakjátok eléje ünneplő ruhátok!
 Ne érje a földet seholse a lába!
 Borítsa el útját a virág, a pálma!
 Millió szó, egy szív harsogja, kiáltja:
 Hozsánna, hozsánna!

Stímicz József.

Az első látogatás.

A jó gyermek lelke, gondolata sokszor jár a mennyországban. Még álmában is. Az édes anya, ha nem is mondaná mosolylyal ébredő gyermeke, tudja a játszi mosolyból, a kedves tekintetből, hogy gyermeke álmában ismét az angyalok közt volt a szép mennyországban. Láta a boldog és fenséges királyt ülni égi trónusán. Láta a mennyek milliő boldog lelkeit, a kis angyalkákat, a mint örömtől sugárzó arczczal imádták az égi királyt. Még kis báránykát is látnak az ilyen ártatlan lelkek, mert ezek is az ártatlanság jelképei. Nem az Agnum stantem, tamquam occisum (Apoc. V. 6.), nem a bűneinkért föláldozott Bárányt látják ők, az ő lelküket még megzavarná az ártatlan Bárány vére. Ők azokat a kis báránykákat látják, kiket a jó Pásztor vállán vitt be a meleg akolba a ragadozó farkasok elől. Azután milyen örömet, milyen boldogságot talál az ilyen álmodó lélek abban az égi palotában. Fényben ragyogó pompában uszik ott minden és mindenki.

Oh, milyen boldogság volna, hogy ha egyszer nem a gyermek járna a mennyekben, hanem az a boldog égi király jönne el angyalaival a gyermekhez. És nem álmában, hanem ébren, világos nappal. Oh, milyen kimondhatatlan öröm fogná el a gyermek szívét, ha hallaná a király szavát: «Ime, az ajtó előtt állok és zörgetek. A ki hallja az én szómat és megnyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzá.» (Jel. 3, 20.). Oh, mi boldogan futna az a gyermek, hogy ajtót nyisson s imádatos hódolattal fogadja a jó égi királyt. Oh, de a gyermek ilyent csak álmodni mer. Remélni, megvalósulását kérni nem meri. Fél és remeg a gyermeki szív, hogy a nagy királyt nem tudja illően, méltóan fogadni. De a jó király mégis eljő. El, mert ő épen a remegő, ártatlan gyermeki sziveket szereti. A gyermek álmát mégis valóra váltja, mert Neki nem fényes köszöntők kellene a fogadtatásnál, hanem meleg, buzgó gyermeki szavak s üdvözlések. Szívesen ott hagyja égi lakát, hogy a földön a szivek ajtaján kopogtasson s oda be is térjen.

E boldog találkozás a szent áldozásban történik. Akkor áll az égi király, a jó Jézus szívünk ajtaja elé, megzörgeti s mondja: «bemegyek hozzád». «A ki meghallja az én szómat, megnyitja nekem az ajtót.» A gyermeki szív megnyílik örömeben e szavak hallatára, nem nézi, hogy mit lát, hanem arra gondol, a mit hall. Hite, az égi király megsugja neki, hogy

ruhája nem fejedelmi, hanem szegényes, egyszerű fehér lepel, a szent ostya színe. De e szegényes ruha királyi szívet és lelket takar. Csak nyissa meg valaki szíve ajtaját, akkor majd reá ismer, hogy az égi királynak, a jó Jézusnak nyitotta meg. A gyermeki hit nem csodálkozik, hogy nincs koronája, hogy nem látja az angyalok kíséretét, mert tudja, hogy a jó király mindezt elrejtí a világ szeméi előtt. De benn a szívből a léleknek megmutatja. Koronája fénye a szív belsejét árasztja el, ragyogó palotává változtatja.

A mit fejedelmi tulajdonaiból a világ előtt elrejtett, azt a lélek előtt mind föltárja. A mi a külső fényből hiányzik, azt a belső melegséggel, a szeretet tüzével pótolja. Szegényesnek látszott s gazdagságot hoz. A legnagyobb kincset: a boldogságot. Szeretettel jött, szeretetre ösztökél. Tehát boldogságot is ad. Mert a boldogsághoz nem fényes ruha, nem királyi korona, hanem forró szeretet kell.

Szeretni pedig a gyermeki szív is tud. Sőt az ártatlan szívek szeretete az igaz tiszta szeretet. Az égi király pedig csak ezt kéri lelkektől. Azért zörget a szívünk ajtaján. Tudja, hogy a szívek ajtajának kulcsa a szeretet. Csak annak hozza le a mennyország örömeit, ki szeretettel fogadja annak lakóit. Oh, hogyne fogadná így a gyermek a jó Jézust, midőn álmaiban is Ő volt a vágya! Hiszen a gyermeki szív örömei az angyalok örömeivel rokonok, azokból valók. A mennyország ragyogó, kék ege is az ártatlan szemekben tükröződik vissza. Oh, az ilyen lakok és szívek megnyílnak az égi király szavaira, kopogtatására, mint a virág kelyhe a játszi napsugár érintésére. A gyermeki szív bizton meghallja az égi hangokat. Hisz csengése ismerős előttük. A világ disszonáns zaja még nem rontotta meg hallásukat.

Oh, ki tudná leírni annak a gyermeknek örömét, ki először hallja, hogy a jó király szíve ajtaján kopogtat. Az első találkozás mindig a legörvendetesebb az egymást szerető lelkek között. Ilyenkor az öröm könnyekben s nem szavakban jelentkezik. Ezért csillognak az első áldozók szeméi is az örömkönyektől. Mily drága gyémántszemek ezek, értékesebbek az égi király előtt minden drágakőnél, a föld minden gyémántjánál. Mert az égi király palotája ilyen igazgyönggyökkel van kirakva. A szeretet rubintja, a bánat ametisztje, szüziség gyémántja, a szenvedés alabastroma ékesítik az örök palotát. Ezek azok a kincsek és drágakövek, melyeket a tolvajok el nem lophatnak, s melyeket az idő vasfoga meg nem őröl, el nem koptat.

S az égi király a földön is ehhez hasonló lakást keres. Ezért nem veti meg a gyermeki szíveket is, ha azokban szeretetet, ártatlanságot, bizalmat, bánatot talál. Ezért nem kell félni s ezért szabad bizalommal nyitni föl a kis szívnek ajtaját, ha az Ur Jézus kopogtat rajta. A szent gyónás megtisztította a szívet, hófehérre mosta a lelket, a szeretet tüze pedig világít és melegít benne. Az égi király szívesen marad az ilyen lakásban. S mindaddig

ott lesz áldásaival, kegyelmével, míg a szeretet lángja ki nem alszik, míg a bűn nyirkos és hűvös szele el nem oltja.

Erre kell tehát vigyázni, a kihez az Ur Jézus, az égi király egyszer már lejött. Nehogy az első látogatás öröme csak perczekig tartson. Az alatt meg se lehet ismerni jól a jó királyt. Az édes Jézus szavát sokáig kell boldogan hallgatni s követni. Hálával kell lenni a leereszkedő látogatásért s a hálát a szeretet nagyobbodásával, szavának megtartásával kell megmutatni. Csak az szeret igazán, a ki hálásan szeret. Csak az hálás igazán, ki szeretettel hálál. Ezért kell az égi király nagy kegyét a jó gyermeknek állandó szeretettel hálálni meg. Akkor a boldogság is állandó marad. Akkor az első látogatás örömei soha meg nem szűnnek. Az ártatlan szivekbe zavartalan boldogság költözik. Szemükben mindig az ég derüje lesz, boru nem homályosítja el. A mennyország mindig a szivben marad s valóra válik a jó gyermekeknek tett ígéret: övék a mennyek országa. *Tári.*

Hogyan térítette meg egy első áldozó atyját.

A legutóbbi napokban egy előkelő uritársaságban jelentem meg szokásos csütörtöki összejövetelünkön. Az élénk társalgás folyamán különféle, többé-kevésbé érdekes tárgy került szőnyegre s csakhamar vallási kérdésekre fordult a szó. A mint a beszélgetésbe merült urak külön-külön, saját — sokszor elég téves — fölfogásuk szerint nyilatkoztak vallási gyakorlatokról s a «fölvilágosodás» köteleles csipkedései és fölületes tréfái is elhangzottak, egyszerre csak a társaság egyik nagyműveltségű és neves tagja kezdett beszélni s a vallási gyakorlatok, nevezetesen az első szent áldozás hatását kiemelve, oly kedves történetet mondott el családjá életéből, hogy a jelenlévő kételkedők és gunyolódó hitetlenek — már csak az elbeszélő tekintélye miatt is — elhallgattak, a kik pedig hittek, de kislelküségből eddig hallgattak, láthatólag fölvidultak.

Nevelésem — kezdé elbeszélését az említett ur — vallási szempontból a lehető legtökéletlenebb volt. A szülői házban mindenről beszéltek, csak a keresztény hitigazságokról nem. Az elemi osztályokat otthon végeztem s a hittan bizony nagyon alárendelt szerepet játszott e négy éven át. A középiskolát előkelő intézetben végeztem, de ott mindennemű ismeret elsajátítására jutott idő, csak az Isten, Jézus Krisztus s az egyház szeretetének szivünkbe oltására nem volt tanárainknak sem ideje, sem szeretete. Eljártunk a templomba — mert kellett — de ott unatkoztunk vagy fecsegtünk; nem is igen vezettek rá, hogy mással is foglalkozhatunk Isten közelében. Elmentünk évenként négyszer gyónni és áldozni, mert ez kötelességünké volt téve; de Istennek aligha tellett kedve a mi elfásult, blazirtságot fitogtató, hideg

lelkünkben, melyet lánggra gyújtani senkiséem törekedett. Az iskolai fegyelem alól pedig kiszabadulva, éltem világomat, mint a budapesti «aranyifjuság» oly sok száz tagja, léha mulatozás, fölületes kötelességteljesítés közt. Isten, templom, szentség, imádság nélkül. S így is léptem ki az életbe.

Néhány év múlva megházasodtam. A jó Isten derék és nemesszívü nőt rendelt életem párjául, jóllehet én csak szépséget, szellemességet és gazdagságot kerestem. Feleségem a vallás dolgában ép oly képzetlen volt, mint én, csak hogy ő alapjában igen vallásos érzésü nő volt s e tulajdonsága minden gyermekünk születésével erősödött. Ha nőm hozzám hasonló lett volna, akkor gyermekeink teljes vallási közönyösségben nőttek volna föl, de említett lelki hangulata ösztönszerűen is serkentette őt, hogy a gyerekeket vallási kötelességeik hű teljesítésére szorítsa. Gyermekeim lassan felnöttek; az idősebbek már az első áldozáshoz is járultak a nélkül, hogy ez ájtatossági gyakorlatok engem különösebben érdekelték volna. Az iskolában így rendelkeztek s én e «nevelési eszközt» helyesnek találtam, vagy talán inkább közömbösen tudomásul vettem, hogy a hitoktató s nőm jónak látták így intézkedni. Végre a legkisebb fiamra, Bélára, került a sor, hogy első ízben járuljon az Ur asztalához.

A fiu meglehetősen rakoncátlan gyermek volt s valami kedves, gyengéd vonást vagy lelki tulajdonságot hiába keresett volna benne az ember. Nem mondhatnám, hogy nem szerettem volna őt úgy, mint a többit, de mégis gyakrabban voltam kénytelen szigorubban föllépni vele szemben. Anyja váltig kérlelt, hogy legyek türelmes a fiuval szemben, majd megváltozik, ha első áldozásának ideje elérkezik. Azonban én e hirtelen változásban, melynek elégséges okát se láttam, nem igen biztam.

E közben a fiu elkezdte az első áldozásra való készülést. Csakhamar észrevehető javulás állott be viselkedésében. Ez fölkeltette figyelmemet. Észrevettem, hogy mind jobban és komolyabban kezd gondolkozni s hogy valóságos lelki harcot folytat veleszületett rakoncátlansága ellen s csakugyan sikerült is neki lassankint előékenyebbnek, alázatosabbnak és engedelmesebbnek lenni. Szemmellátható volt, mint foglalja el a tért a jobb érzés a rakoncátlanság elől. Egy új élet fejlődött e kis szívben. E hirtelen változásnak és megkomolyodásnak magyarázatát hiába kerestem, csak azon vettem észre magam, hogy a fiu, szeretetemben egyszerre az utolsó helyről az elsőre került.

De most magam is komolyan kezdtem kutatni, mi idézhette elő e lelki megújulást s gyakrabban jelen voltam, mikor feleségem a fiuval a katekizmust ismételte. S ekkor lassankint világosság kezdett derengeni lelkemben, melynél a maga valóságában láttam eddigi életem és világnézetem léhaságát és hiábavalóságát. A kereszténység egyszerű és világos logikával kényszerítő hit- és erkölcsstanai megragadták lelkemet. Mindinkább beláttam, mily erő-

szakot kellett tennem a józan természetem, hogy a szenvedély és hitetlenség rideg uralma alá vessem lelkemet s tudjam kicsinyelni az egyház fönséges tanítását. Kezdett elhalni bennem a pogányember s fölkelni az Isten képmása.

Ugyanekkor láttam, hogy feleségemnek nyomja valami a szivét, de nem mert még szólni, csak észrevettem, hogy buzgón és hosszan imádkozik értem. Mind ez nyugtalanított s gondolkodóba ejtett. Összehasonlítást tettem az én életem s e két ártatlan lélek közt s az én szeretetem s az övék közt. S lassankint rájöttem, hogy nőm és gyermekem szeretete irántam összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint az enyém, mert azt szerették bennem, a mire én nem is gondoltam: a halhatatlan lelket.

Az első áldozástól már csak néhány nap választott el. S minél közelebb jött ez időpont s minél szembetünőbb volt napról-napra a fiam lelkében végbemenő változás, annál inkább vettem észre, hogy magam is valami megmagyarázhatatlan érzés hatalma alá jutottam. Mintha hiányát éreztem volna valaminek. Sokszor úgy tűnt föl nekem, mintha az a gyermekifju az ő, előttem megfoghatatlan nyugalomával és komolyságával nagyobbra nőtt volna nálamnál. Hiába iparkodtam az ő javulását természetes okokra visszavezetni s hasonlóképp magyarázni az én lelki hangulatomat, újra meg újra fölmerült bennem az a gondolat, hogy valami nagy, ismeretlen erő környez, egy sejtelmes lény közeledik felém, hogy kizökkentsen az eddig követett irányból. Ugy rémlett, hogy valami krízisen kell átesnem.

Néhány nap múlva egyedül ültem szobámban s gondolatokba merültem. Egyszerre csak belép Béla fiam s kissé elfogulva szólni kezd:

— Édes apa — úgy mond — holnap az első szent áldozáshoz fogok járulni, de előbb bocsánatot akarok kérni mindazon hibákért és sértésekért, melyekkel édes apát megszorítottam. És mielőtt az Ur Jézushoz mennék, kérem, áldjon meg engem, hogy Jézuska szívesen jöjjön az én tiszta szivembe. Azt is megígérem, hogy ezután engedelmes, jó gyermek leszek s édes apát meg édes mamát többé nem fogom megszorítani. Csak most bocsássonak meg.

— Édes fiam — szóltam könyvek közt — szívesem megbocsátok és elfelejtem, ha valamit vétettél és örülök, hogy ily jó gyermekem van. Csak légy ezentúl is oly jámbor, engedelmes és szorgalmas, mint most, akkor szüleid boldogok lesznek.

— Oh, a jó Isten meg fog segíteni, hogy olyan legyek, mint édes szüleim óhajtkák, hisz Ő úgy szeret bennünket. És én mindig fogok ezért imádkozni. Ugy-e édes apa is fog ezért imádkozni, hogy jó fia legyek?

— Igen, gyermekem, meg fogom ezt tenni — mondám, s éreztem, hogy pir borítja arczomat; eszembe jutott, mily régóta nem jött ima ajkaimra.

A mint e gondolatot forgatom elmémben, egyszerre csak karjaim közé borul az én Béla fiam, könyben uszó szemeit kimondhatatlan gyengédséggel veti reám s megszólal:

— Édes apa!

— Mi kell, fiam?

— Édes apa, szeretném valamire kérni.

Egyszerre sajátos aggodalom fogott el. Nem tudtam, de sejtettem, hogy a fiú kérése kellemetlenül fog érinteni s hogy a kedves lélek e gyengéd hangulatába ne kelljen tagadó válaszómmal fájdalmat vegyíteni, kitérőleg válaszoltam.

— Édes fiam — mondám — nagyon sok dolgom van; menj szépen szobácskádba, holnap majd megmondhatod, mit akarsz, s ha édes mama is beleegyezik, megteszszük, a mit kívánsz.

A fiút e kitérő válasz zavarba ejtette; nem mert tovább beszélni, s miután gyengéden megölelt, láthatólag nehéz szívvvel távozott édes anyja szobájába.

De én most még zavartabb voltam. Mintha egy láthatatlan hatalom huzott volna fiam után. Egy ideig ellentálltam e sajátos szózatnak, de végre nem tudtam megállani s Béla után mentem.

Szobájának ajtaja nyitva volt. S a mint bepillantok, ott látom fiamat térdre borulva a boldogságos Szűz képe előtt s angyali kifejezéssel arcán imádkozott.

E látványra szívem majd megrepedt.

Nem akartam a kicsit zavarni ájtatosságában s hamarosan visszatértem szobámba. De a gondolatok szédítő gyorsasággal kergették egymást agyamban. Se fiamat, se a magam izgatottságát nem értettem. Csak úgy éreztem, hogy valami nagy esemény előtt állok.

Gondolataimból fölocsudva, föltekintek — s Béla fiam áll előttem. De már nem az a félnék, könnyező kis fiú, hanem a bátor, szinte elszánt, de tisztességtudó ifjú.

— Édes apa — mondá nagy tisztelettel és még nagyobb szeretettel — előbb nem mertem szólni, de visszajöttem, mert megígértem a jó Jézusnak — és a mama is buzdított — hogy megkérem szépen édes apát valamire; ugy-e megteszi? Édes apa — kérem szépen — jöjjön velem áldozni, mikor én először fogok az Ur asztalához járulni. Lám, az édes Üdvözítő ugy szereti az én jó papámat, s én oly boldog volnék, ha édes apát és mamát magammal vihetném az első áldozásra. A tisztelendő ur oly szép történetet mondott el, mily boldog volt egyszer az Ur Jézus, mikor egy kis fiúnak és szüleinek lelkébe egyszerre szállt s mily boldogok voltak ők hárman is. Milyen boldog volnék én is holnap, ha édes szüleim velem együtt áldoznak. Édes apa, szeressük az Ur Jézust, a mint ő szeret bennünket!

Nem mondhatom meg, hogyan markoltak szívembe a gyermek szavai s csak azt éreztem, hogy nem tudok ellenállani ez angyali könyörgésnek és sirva öleltem magamhoz s csak annyit mondtam:

— Igen fiam, együtt megyünk áldozni.

Még aznap este elvégeztem gyónásomat. Talán az elsőt életemben, melyben éreztem, hogy a szív őszinte töredelme megtisztított és fölemelt. Másnap három boldog lélek térdelt az oltárnál s fogadta egyszerre Urának, Üdvözítőjének látogatását; feleségem, Béla fiam és én.

Hogy mit éreztem, mikor oly sok év után először tudtam magam Istenem közelében, azt leírni nem vagyok képes. De lelkem édes békéje, melyet eddig sohasem éreztem, az ártatlan öröm sugárzása arczunkon, a becsülés, mely bennem magammal szemben határozottan növekedett, mind arról tanuskodtak, hogy *jobb lettem*.

És nem zavarta örömömet, hogy egy gyermek aratott diadalt fölöttem, mert ez csak jobban megerősített azon meggyőződésemben, hogy itt nem emberi erő működött, hanem természetfölötti hatalom kiáradásával állottam szemben. S beszélhettek nekem barátim akármit, bonczolgathatjátok és támadhatjátok a katholicizmus tanait s intézményeit, én szememmel láttam s tapogattam az isteni erőt. S a hol ez oly kézzelfogható, ott *az Isten se lehet messze*.

A társaság tagjai figyelemmel hallgatták a hosszúra nyult elbeszélést, mely láthatólag élénk és maradandó hatást gyakorolt a kedélyekre, főképp mivel az elbeszélő mély tudományu és «fölvilágosodott» ember hírében állott.

Voltak ugyan, a kik csakis az atyai szív meghatottságát látták az elbeszélte eseményben, de a hatás alól egyik se vonhatta ki magát.

Néhány napra ez összejövetel után, a kora reggeli órában betértem az egyetemi templomba. Az oltárnál ép áldozásra csengettek. A lépcsőn egy férfi térdelt s nagy meghatottsággal vette magához az Ur testét. Midőn lejött az oltártól fölismertem. Csütörtöki társaságunk egyik, meglehetősen szabad száju tagja volt. Mi hozta ezt a szentségekhez? Talán a kis első áldozó története? Vagy «fölvilágosult» barátjának példája? Azt hiszem, ez utóbbi, mert hiába, mi modern és «előítéletektől ment» férfiak olyannyira rabjai vagyunk a divatnak, a rossz szokásoknak s — az előítéleteknek, hogy ha csak nem jár előttünk jó példával néhány bátor férfiú, vagy nem imádkozik értünk egy szerető gyermek vagy hitves, erőszakkal is távol tartjuk magunktól az Ur kegyelmét.

Istenem! Mikor leszünk már csakugyan az előítéletektől mentek? Ti ártatlan angyali lelkek, kik e napokban első ízben járultok a mennyei asztalhoz, imádkozzatok apáitokért, hogy legyen nekik is erejük az Istent szívükbe fogadni s hozzá fölemelkedni.

Budapesti.

~ Vágyaim ~

Oh bár az ostyán élve látnám
Jézuska, kis gyöngy-testedet:
Szép képed' égő ajkkal áldnám...
Ily bájt csak Isten festhetett.

Látván szelid szemed sugárát,
Péterre mily biztatva szállt:
Szemem is ontná bánatárját,
Mely nálad irgalmat talált.

Lábad' miként Magdolna látva
Hő csókomat ráhinteném...
S hallnám: «Bűnöd megbocsátva!»
Ó boldog, édes érzemény!

S ha Sziveden enyhén pihennék,
Mint János, a szűz jó barát...
Szerelmi esküt vágyva tennék:
Legyek örökre hű arád!

Ha állanék kereszted árnyán,
Mint szenvedő, kegyes Anyád:
Sajgó szívem' eléd kitárnám
S véreddel azt gyógyitanád.

Ha mély sebedhez ujjam érne
S nyílt oldalad fölé kezem:
Imádva szám *egyét* ígérne...
«Hiszek! sohase' vétkezem!»

S ha mint Anyád letett a sirba,
Lehetne keblem szent sirod...
Az volna e sirkön irva:
«Szívem' örökre Te birod!»

Rosty Kálmán S. J.

Első szentáldozás a börtönben.

Belle Isle bárónő, kinek emlékiratai a francia forradalom sok érdekes epizódját örökítették meg, így adja elő az ő első szentáldozását. 1793-ban, a rémuralom évében, alig valék tizenkét éves.

Atyám Condé seregét követve, eltávozott, anyámat velem együtt, egy megbízható komornyikra bízva. Páris egyik negyedében kicsiny házat béreltünk, csendes, visszavonult életet élve, azon reményben, hogy ezen népmozgalom közepette, a mely egész Páris városát megrendíté, reánk senki sem fog emlékezni.

De csalódtunk, mert ezen éjszakák egyikén anyámat keresték. Nem tudom, ki volt azon gonosz rosszakaró, mily kemény szív bírta rá, hogy képes volt anyámat, mint emigráns nejét elárulni, durvasággal börtönbe hurczoltatni. Szegénynek egyetlen leányától való bucsuzásra egy pillanatnyi időt sem engedtek. Én ugyanis, mig ez történt, aludtam; csak a rémes éjszakát követő reggel tudtam meg, hogy szerencsétlen anyámat örökre elveszítettem. Öreg szolgánk utánjárása folytán azonban hamarosan megtudtam anyám tartózkodási helyét.

Az ugynevezett «apátságba» börtönözték.

E börtönbe való bejutás most egyedüli gondolatom és hő vágyam volt. Nap-nap után e borzalmas helyhez vándoroltam s aggodalmas tekintettel kerestem azon helyet, hol szegény édes anyámnak kellett lenni.

Ezer meg ezer csókot küldtem innét neki s képzeletben átkaroltam e sötét zord falakat, a melyek őt szemem elől elzárták.

Öreg Péterem végre módot talált, hogy az apátságba juthassak. Az egyik börtönőr felesége megkedvelt s miután velem egykoru leánykája volt, csakhamar megbarátkoztunk. Naponkint együtt játszadoxva, kis leányát becézve, az anya vonzalmát is megnyertem.

Lassanként megajándékozott bizalmával s ezt fölhasználva, egy napon merészen, de könyek között elmondám: «hogy szerencsétlen anyám ezen börtönben epedezik s édes anyámat viszontláthatni, csak ő tehetné lehetővé».

Néhány ellenvetés után megígérte, hogy anyámmal beszélhetek. Ki tudná hiven ecsetelni meghatottságomat, melyet akkor éreztem, midőn anyám karjai közé zárt. Mennyi fájdalom! s a változó érzelmek minő árja mily boldogság s mily kín! Ő szó nélkül keblére szoritott, mialatt én arczát könyeimmel áztatva, gyengéden csókolgattam. E jelenet oly megható volt, hogy a börtönőr felesége arczát elfordítá, hogy megilletődését, mely erőt vett rajta, el ne árulja. S ennek következtében megígérte: hogy módját ejti a további s többszöri viszontlátásnak.

És szavát megtartá.

Leánykája ruhájába bujtatva, a foglyokkal ki és be jártam s ha már egyszer ott valék, a jó asszony anyámat a betegszoba közelében levő kamarácskába vezette, a hol zavartalanul nézhettük egymást s beszélgethettünk egymással. E boldog s mégis fájdalmas látogatások hetenkint kétszer ismétlődtek.

E napok egyikén anyám a szenvedéstől elhaló hangon így szólt hozzám: «Drága Máriám, nemsokára örökre elválunk. Tegnap egy hivatalnok volt itt és tudatá velem, hogy törvény elé állítanak. A törvény — tudod, halálítélet!»

Szivem, azt hívém, ezen szavak hallatára fájdalmában megszakad. E napot elfeledni sohasem fogom. Mintha magam előtt látnám anyámat s hallanám rettenetes szavait.

A mint anyám meghatottsága egy kissé csillapult, így folytatá: «Szivem gyermeke, legnagyobb örömöm lenne, ha téged még első szentáldozásod ünnepén láthatnálak. Mig kicsiny voltál, a boldogságos szűz Máriához mindig azért esedeztem, hogy téged e nagy szent ünnepig velem együtt megtartson. Légy meggyőződve leányom, nyugodtan halnék meg, ha Isten szeretetének legfőlségesebb szentségével egyesülve láthatnálak. E gondolat tegnap támadt bennem; ismerek egy Párisban élő Notre-Dame-i kanonokot,

ki nem bujdoshatott el. A Massilon-utcza egyik házában, közel a székes-egyházhoz, Carron név alatt lakik. Magas kora s testi szenvedései valának talán oka, hogy észrevétlen maradt. Mond meg jó Péterünknek, tudakozódjék, él-e Carron ur? S ha, mint a hogy remélem, az üldözéseket elkerülhette, menj, leányom, keresd föl őt, mondd meg nevedet, beszéld el szomorú, kétségbeesett helyzetemet és nevemben kérd meg, hogy engedjen az első szentáldozáshoz járulni, mielőtt utolsót lélekzenék.

Szegény, szerencsétlen anyám még más észrevételeit is elmondá s egyéb megbízásokat is adva, egész lényén azon erős bizalom tükröződött, hogy jámbor terve megvalósul.

Lelkét a remény boldogsága tölté el s bármily nehéz föladatnak tünt föl első tekintetre, azért mindent elkövetett, hogy első szentáldozásomhoz méltóan előkészítsen. Ezen előkészítések sokáig tartottak és isteni gyönyörrel töltének el.

A mikor öreg Péterünk értem jött, elmondám a történeteket. Még az nap este a jámbor Carron ur lakásán valánk. Főtisztelendő Carron ur, mintegy nyolczvan éves aggastyán lehetett; azonban szomorú jelentésem meghallgatása alatt megifjodott szemeiből könnyek árja fakadt.

A mint jelentésem végére értem, így szólt: «Igen, leányom, ismertem szerencsétlen anyádat. Ő mint szent élt a földön; nem tudnám s nem akarom ezen kegyet, melyet kér, tőle megtagadni. Biztosra veszem, hogy édes anyád illően előkészített s hogy méltó vagy a szent asztalhoz közeledni. Különben rendkívüli körülmények között élünk. Visszatértünk a katakombák korához.

Ép úgy kell eljárnunk, mint az első keresztények cselekedtek. Most azonnal elvégzed gyónásodat s kora reggel visszatérsz ide. Az öreg aggastyán az egyházi ruhákat és szent edényeket elrejtve tartogató magánál; ezt már csak később tudtam meg a jámbor férfiutól. Éjfélkor lakásán egy asztalkánál elkészíté mindazt, a mi a legméltóságosabb szent titok ünnepléséhez szükséges volt. A szent ruhákat fölöltve, egy öreg szolga segédkezésével ünnepelte a magasztos titkot.

Kora reggel Péterrel a jámbor férfiú lakásán megjelentünk. Elmondá nekünk: hogy anyám kívánsága szerint az áldozatot bemutatá, csak hogy nem egy, hanem két ostyát konszekrált.

Ezekután szelid, lágy, de komoly hangon szólalt meg: «Leányom, most egy fönséges s magasztos küldeményt fogok reád bizni. Az első keresztények idejében a papok a vértanuknak szánt legfölségesebb szentséget fiugyermekekre bizták; most te fogod, anyádnak az engesztelő-áldozatot vinni, a mely szentség előkészíti őt az utolsó utra s mely neki utolsó uti eledelül fog szolgálni. Oh, vedd hát ártatlan angyal e szent zálogot, menj a börtönbe, végezd ott első szentáldozásodat, szerencsétlen édes anyád olda-

lán, a ki szintén veled fog áldozni. S mert neki az utolsó vigasztalást nem hozhatom, légy te a boldog, ki azt neki elviszed! Isten vezéreljen!»

Áldását reám adva, a mennyei eledelt kebelembe rejté. Lehetséges-e? Oh, hogy ecsetelhetném érzelmeimet, a midőn Jézust a legfölségesebb szentségben szívemhez szoritva vivém! Ez idő óta hatvan év telt el és mégis, a hányszor ezen pillanatokra gondolok, kimondhatatlan gyönyör s meghatottság fog el. Félelem nélkül, folyton imádkozva haladtam. Ugy éreztem, mintha lelkem az angyalok karával, a kik kísérek, dicséneket zengene.

A börtönőr felesége rögtön azon szobába vezetett, a hol anyám tartózkodott s azután magunkra hagyott.

És én boldogan, könnyekre fakadva, mondám el: mily fölséges küldeményt biztak reám.

Anyám a tisztelendő aggastyán magasztos figyeimét egy pillanat alatt megérté s térdre borult.

Egész lénye átszellemült. Oly isteni szavakkal szólt, a hogy az óta soha senkit sem hallottam szólani. Hite, anyai szíve s nagy szeretete valának e mennyei érzelmek forrásai. A szent ostyákat mély hódolattal az asztalra tettük s előttük hosszabb ideig mély imádatba merültünk. Majd elmondatta velem a boldog gyermekkoromban tőle tanult s számtalanszor ismételve elmondott imákat. A mint ezeket könnyek és sóhajok között elvégeztük, a szent ostyát kezeibe véve, a Megváltóhoz fordulva, lelkünket neki ajánlá mindörökre.

Anyám kezeiből megáldoztam, azután ő is áldozott.

Következő napon anyámat meglátogatandó a börtönhöz siettem; a börtönőr felesége azonban a belépést megtiltá, azon megjegyzéssel, hogy a legszigorubb rendelet tiltja bárkit is bebocsátani. Én hittem az asszonynak s azt feleltem: «Majd jövő héten ismét eljövök».

Hüségös Péterem azonnal a kanonok házába vezetett, a kivel halkan néhány szót váltott.

Az öreg pap hozzám lépett, mély meghatottsággal kezemet megfogva az ablakhoz vezetett; az égre mutatva, oly ünnepélyes szavakkal, a melyek a borzasztó valót előttem azonnal föltárták; így szólt: «Leányom, anyácskád most az égben van; csak ott fogod őt egykor viszontlátni!»

Ezóta nem mult el még egy nap sem, hogy megboldogult anyámról imáimban meg ne emlékeztem volna.

A Mária-Reparatrix örökimádási apácza-rend.*

II.

Mária de Jesu anya.

D'Hooghvorst báró halála után özvegyének egyetlen vigasza a naponként való áldozás volt. Gyóntatóatyja, P. Bossaert, a liègei kollégium rektora, engedte ezt meg a sokat gyötrött léleknek, a ki életét s mindenét a mielőtte e földön kedves volt, Istennek áldozata.

Szegény Emiliára nemsokára újabb szenvedések vártak. Családja azt állította, hogy ezek a naponként való áldozások megrongált egészségét teljesen aláássák; kitalálták, hogy szive a zárjai élet után vágyódik s mindent elkövettek, hogy erről lebeszéljék s gondolatainak más irányt adjanak. Különösen rosszul esett neki, mikor azt vette észre, hogy gyermekei is gyanút táplálnak, mintha a zárjai élet kedvéért el akarná őket hagyni. Egy este, midőn d'Hooghvorst báróné épen Acarie asszony élettörténetét olvasta, a ki a Kármelitarendbe lépve a Mária de Incarnatione nevet vette föl, idősebb fia, a tiz éves Adorján lépett a szobába s az anyja kezében levő könyvet komolyan szemügyre vette.

— Mit olvas, anyám? — kérdé.

— Egy szent asszony élettörténetét, a ki Kármelita-apácza lett.

E válaszra a fiucska könyekre fakadt.

— Anyám is apácza akar lenni és akkor elhagyna bennünket ugy-e?

Pár pillanat múlva előjött a három kisebb gyermek is s midőn észrevették, hogy bátyjuk sir, mindnyájan tudakolták szomorúsága okát. És a mint Adorján megadta a választ, a többi is keservesen kezdett sirni s zokogva vették körül anyjukat. D'Hooghvorst asszonyra nemsokára új gyász borult s ez még jobban elidegenítette őt a világtól, a hol minden pillanatban betoppanhat a halál. 1850. szept. 14-én édes anyja, d'Oultremont grófné, miután elkészült a halálra, lelkét leánya karjai közt kilehelte és ugyanakkor a szomszéd szobában d'Oultremont gróf is nagybetegen feküdt s ugyszólván haldoklott. 1851, telén a gróf Olaszországba kívánczozott, hogy annak tiszta, enyhe ege alatt javulást találjon; az ut fáradalmi azonban annyira kimerítették, hogy Florenczben meg kellett vele állapodni.

D'Hooghvorst báróné azonnal érte ment, visszavitte Belgiumba s a legnagyobb gondnal és szeretettel ápolta drága betegét. D'Oultremont gróf nagyon jól ismerte leányát, csodálta erejét s nemcsak szerette, de egyszersmind becsülte is; teste és lelke gondozását teljesen rábizta, sőt mint valamely szentnek, a legnagyobb alázattal vallotta be bűneit s megkérdezte tőle, vajjon méltónak tartja-e őt arra, hogy a szent áldozathoz járuljon?

* L. II. évf. 9. és 10. sz.

Pedig a pápai szék ez alázatos szolgájának nem volt semmi oka sem arra, hogy remegjen isteni bírāja előtt megjelenni. Husz év óta naponként elmondta a haldoklók imáját, nehogy készületlenül szólítsa őt magához az Ur. És végső perczében is elmondta azt elejétől végig a nélkül, hogy egy szavát is elhibázta volna, azután hirtelen fölkiáltott:

— Látom a boldogságos Szüzet! — És csodálkozott rajta, hogy leánya nem látja a jóságos Anyát, a ki eljött hozzá, hogy az ő utolsó kínjait megnyhitse.

1851. évi augusztus 4-én a gróf szenvedései véget értek. Csendesen és ájtatosan hajtotta fejét örök nyugalomra a warfusée-i kastélyban, «ott azon a helyen — írja d'Hooghvorst báróné — a hol annyi boldogságban és szenvedésben volt részem».

Emiliát nagy bánatában most is, mint rendesen, megvigasztalta a jó Isten, még pedig csodálatos módon. A báróné ugyanis, atyja halála után néhány napra, azt az engedélyt nyerte Rómából, hogy bárhol időzzék is föltéve, hogy lakásában kápolna van, ott a legmélóságosabb Oltáriszentséget őrizhesse. Az Ur tehát eljött hozzá, hogy jelenlétével pótolja neki azokat, a kiket mellőle magához szólított.

És nemsokára megismertette őt azzal a gyóntató atyával, a ki hivatta volt az ájatos özvegyet az annyira óhajtott célhoz elvezetni. 1852-ben d'Hooghvorst báróné nagybátjánál, Sécus bárónak Brugelette közelében fekvő bauffe-i kastélyában tartózkodott, ahová egy napon látogatóba jött P. Petit, akkor páter-miniszter, később pedig a brugelette-i kollegium rektora. Ez az esemény véletlennek látszott, valóban pedig a gondviselés vezérelte őt oda. D'Hooghvorst báróné alig váltott pár szót a tisztelendő atyával, rögtön megértette, hogy ez az az ember, a kit neki Isten lelki vezetőjéül küldött s ettől fogva ő lesz az, a ki neki az Isten kiengesztelése felé vivő utat megmutassa.

A báróné, a mint maga is beismeri, éhezett és szomjazott a magány után, a hol elvonulva a világ zajától, életét Istennek szentelje. Eddig minden idejét, a mi az imádság és gyermekei nevelésén felül megmaradt, jótékony-sággal töltötte el, de most már magasabb vágyai voltak.

1854-ben a jezsuiták elhagyták Brugelette-et, hogy Franciaországba térjenek vissza és minthogy zárdájukat nehezen bírták eladni, d'Hooghvorst báróné szolgálatot óhajtván nekik tenni, megvette házukat és ugyanakkor két fia nevelését rájuk bizta. Azután pedig azon a czimen, hogy fiait követi, tényleg pedig, hogy szabadabban haladhasson az Isten felé vezető uton, lakását Franciaországba helyezte át. Elhatározásának egész környezete ellenszegült; Mgr. Montpellier liège-i püspök nem győzött könyörögni, hogy ne hagyja el azt az országot, a hol a népnek az ő jó szívére oly nagy szüksége van és mindent elkövetett, hogy egyházmegyéje számára megtartsa

a keresztény nők eme tökéletes mintaképét, a kiről mindenki példát vehet. Mgr. Gonella apostoli nunczius fáradozásai is hasztalanok voltak. D'Hooghvorst bárónét elhatározásában semmi sem volt képes megingatni. Érezte, hogy valami láthatatlan erő vonzza őt a magányba, a bűnbánat és az Isten kiengesztelésének útjára. Egyszersmind kimondhatatlan lelki nyugalmat érzett, boldog volt, mert tudta, hogy Isten akarata szerint cselekszik.

Egyébiránt eme meggyőződésében még egy csodálatos esemény is megerősítette. «Oh minő boldog emlékü az 1854. év! — írja többek között — ez volt a szeplőtelen fogantatás kinyilvánításának esztendeje». Deczember 8-án hirdették ki ezt a dogmát s ezen a napon d'Hooghvorst báróné előre is örvendezve égi anyjának diadalán, a banffe-i kastély kápolnájában három óra hosszáig imádkozott az oltáriszentség előtt.

És most legjobb lesz, ha szóról-szóra ismételjük azokat a szavakat, a melyekkel ő emlékirataiban erről az eseményről megemlékezik. Ezek a lapok könyvének mindenestre legszebb lapjai, mint a hogy az a nap a legszebb, a legragyogóbb volt egész életében.

«Az a gondolat, hogy forrón szeretett anyámat újabb dicsőség fogja érni, valami kimondhatatlan édes érzéssel töltötte el lelkemet és az a jóságos Anya oly végtelen nyugalmat öntött belém, mintha csak dicsőségének pillanatában szívének valamely titkát akarta volna fölfedezni előttem.

Teljesen megfeledkeztem róla, hogy hol vagyok, hogy ülök-e avagy térdepelek és csak mikor magamhoz tértem, vettem észre, hogy térdre vagyok borulva. Ebben a pillanatban delet harangoztak

Ez idő alatt úgy éreztem, hogy a boldogságos Szűz egy kis helyet adott nekem a mennyekben, hogy ott dicsőségének én is örvendezhessek.

Láttam az Isten Anyját (ha azt mondom, hogy láttam, csupán azokról a képekről beszélek, a melyek lelki szemeim elé tárultak) a mint Őt a Szentháromság, mint királynőt, szüzet és anyát megkoronázta.

... Megkérdeztem a Szűzanyát, vajjon mit kíván tőlem? Mit tehetnék én, gyarló földi lény, Ő érte és az Ő isteni fiáért!

Ekkor a szent Szűz jóságos pillantást vetett reám s azt mondta, hogyha kívánságát teljesítem, nagyon meg lesz velem elégedve. Eszembe juttatta, hogy Jézus, mikor a mennyekbe ment, nem hagyta el a földet; nem úgy mint Ő s anyai szíve véghetetlen szenved a miatt, hogy nem lehet folyton mellette s gyöngéd szeretetével nem környezheti. Főkép nagy szomorúsággal tölti el az a sok sérelem, támadás és bántalom, a melyekkel szegény gyermekét illetik s Ő nem vigasztalhatja anyai szeretetével; nem ápolhatja, nem gyógyíthatja meg a szent testén ejtett sebeket.

És azzal az anyai szívvvel, mely nem ismer távolságot s elfelejt minden különbséget — és micsoda minden édes anyai szív a szűz Mária szentséges szívéhez képest? — kifejezte abbeli óhaját, hogy végtelen boldog lenne, ha

Őt a földön isteni fia mellett olyan lelkek helyettesítenék, a kik iránta különös tisztelettel és gyöngéd odaadó szeretettel viseltetnének. Oh mennyire örülne annak, ha Jézust hű jegyesei anyai szeretettel vennék körül.

Azután a jóságos Anya a könyörgés egy nemével (ha ugyan szabad ezt a kifejezést használom), oh, soha sem felejttem el, hogyan nézett rám akkor, anyai szívemhez szólott, mely bizonyára megértheti őt s így számít arra, hogy isten fiát, a ki már oly sok alkalommal jelét adta irántam való gyengédségének és jóságának, az őt megillető hálában és szeretetben fogom részéssíteni. Én mindent megigérttem a szent Szűzanyának, mert szívem, lelkem, egész lényem el volt telve a hála, a szeretet érzelmeitől s egyszersmind kimondhatatlan bánatot is okozott az, a mit az Ur Jézus elhagyatottságáról hallottam.

Abban az órában, midőn a csalhatatlan ajkak szűz Mária szeplőtelen fogantatását kihirdették, a Szűzanya egy új vallásos társulatot adott az egyháznak; ez volt, ha nem sértem meg vele, az Ő anyai válasza és köszönete.»

A Mária-Reparatrix örökimádási apácák társulata 1854. december 8-án keletkezett, abban a pillanatban, midőn az ájtatos özvegy az Oltáriszentség elé borulva a «Fiat» szót kimondta.

Ezen a napon d'Hooghvorst báróné lelki atyájától az ujonan kihirdetett dogmára vonatkozólag igen megható magyarázatot nyert. Emlékirataiban imigy adja vissza azokat a szavakat, melyek lelkében élénk visszhangra találtak melyekben az ő tulajdon gondolatait ismerte föl.

«Miért késett Isten annyira a szent Szűz szeplőtelen fogantatásának kihirdetetésével?

A kereszténység első századaiban, sok volt ugyan az eretnek, de az eretnekségnek is a hit volt az alapja. Manapság ebben a túl-praktikus világban nincsen más, csupán egy általánosan elterjedt praktikus eretnekség, a racionalizmus. A bűn szennyét eltörli a cselekedet praktikus volta és még a keresztények is lábbal tapodják a szent igazságokat.

Most a pápa 1854. december 8-án kihirdeti a világnak, hogy beteljesedett az isteni jövendölése, hogy: Az asszony széttiporja a kigyó fejét, azét a kigyóét, mely a földön uralkodik s a melynek szelleme megmételtyezi a modern társadalmat.

A pápa egyidejűleg kinyilvánítja a hit diadalát a háborgó ész fölött. Nincs többé vitatkozásra szükségünk, mint valaha, a kezdődő eretnekségek korszakában, most már teljesen elég, ha a hitet a maga mivoltában, tisztán, világosan kihirdeti a tekintély.

A szeplőtelen fogantatás kihirdetése bibor hajnalként emelkedik a vallástalanság sötét egén; megelőzi az igazság napjának fölkelését, a hitnek újabb nyilvánulása s az «Istten megengesztelésének előhírnöke» lesz. E gondolatok meglepő hatást gyakoroltak d'Hooghvorst bárónéra, hiszen ő is ép

az Isten megengeszteléséről elmélkedett és evégből egy apácza-rend létesítését tervezte, a melynek céljául *Jézus megengesztelését tűzte ki a boldogságos Szűz példája szerint s az ő segítségével.*»

D'Hooghvorst báróné mióta özvegyiségre jutott csupán családjának élt; nemsokára azonban, a belga határt átlépve, körülbelül minden földi kötelet elszakított. A boldogemlékü 1854. év december havának 31. napján reggeli hét órakor, miután a szentmisét ájtatosan végighallgatta, utra kelt Francziaország felé. Másnap Párisba érve, a Saint-Germain-utczában levő Bon-La-Fontaine házban telepedett meg.

Mégis, hogy magát Isten akaratának teljesítésére jobban előkészítse s lelkét kellőleg megerősítse, egy apácza-zárdában tiz napi szállást kért, a hol is megengedték neki, hogy majdnem minden este éjfélig imádkozzék a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Egy esteli imádkozása alkalmával, a kápolna csendjében, buzgón kérte az Ur Jézust, hogy neki szentelhesse életét s hogy valamiképen e földön Szűzanyját, Máriát pótolhassa mellette. És ime hallani vélte a Megváltó szavát: «Maria de Jezu!»

«E percztől fogva — írja Emilia — ez a név lett legdrágább kincsem.»

Segítő eszközök Jézus Krisztus szeretetének elnyerésére.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

Eddig azon okokról elmélkedtünk, melyek bennünket Jézus Krisztus megismerésére és követésére indítanak, foglalkozzunk most azon segítő eszközökkel, melyekkel Jézusunk szeretetét nyerhetjük meg. Ezen eszközök számosak. A főbbek a következők:

1. Elmélkedjünk gyakran a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségéről, tökéletességeiről, titkairól, elveiről, példájáról, szavairól és cselekedeteiről. Alkosunk magunknak Jézus Krisztusról eszményképet s ennek tökéletes megismerésére törekedjünk. Közönséges, gyakori olvasmány gyanánt oly könyveket válasszunk, melyek kiválóan Istennel foglalkoznak; ilyenek a szent evangelium, különösen a szent Jánosé, szent Pál levelei, szent Terézia önéletleirása stb. Kempis T., Ligouri szent Alfonz, Nogáll J. művei.

2. Ha igazi vágygyal kívánjuk Jézust szeretni, ugyszólván ne is imádkozzunk másért, csak e szeretetért, mely maga boldoggá és tökéletessé tehet bennünket, mert Jézus szeretetének gyakorlása mindent magában foglal. Szent Ignác példájára kérjük az örök atyát, tanítson meg isteni Fia szeretetére, kit azért küldött a földre, hogy szeressük. Kérjük Jézust is, gyujtsa, lobbantsa lánggra szivünkben szeretetének szent tüzét, melyet azért hozott a földre, hogy vele szivünket magához édesgesse. Mondjuk el gyakran szent Ignác szép imádságát: «Krisztus lelke, szentelj meg engem» stb.

3. Szokjuk meg, hogy a mikor csak lehet, a mi Urunk Jézus Krisztus jelenlétében legyünk. Állítsuk szemünk elé, ha valamit cselekszünk, hogy hogyan tette ő ugyanezen vagy hasonló dolgát, mikor a földön járt. Elmélkedjünk arról, miként van jelen az Ur Jézus az égben és az Oltáriszentségben, a honnan mindig figyel ránk és szünet nélkül osztogatja kegyelmét és jótéteményeit. Szokjuk meg, hogy felebarátunkban mindig Jézust szemléljük; maga parancsolta ezt, biztosítván bennünket, hogy a mit embertársainknak teszünk, azt neki cselekeszszük.

A szolgálók urok személyében, a gyermekek atyjukban, anyjukban az asszonyok férjükben egyedül Jézust szemléljük, kitől minden jó származik.

4. Beszéljünk gyakran a mi Urunkról. Valóban száanalomra méltó, hogy még azok is, kik jámborságot fogadtak, haszontalan hivalkodó dolgokkal foglalkoznak, Jézusról meg majdnem sohasem társalognak. Pedig semmi sem tudja szívünkben a Jézus iránt való szeretetet jobban éleszteni, mint jámbor és egyenes lelkekkel való társalgás, mely sokszor többet ér, mint az imádság.

5. A röpimák gyakorlását minden időben ajánlták a lelki élet mesterei, minden szent gyakorolta s szokása mindazoknak, kik tökéletesség útján előre kívánnak haladni. Mondhatjuk, hogy ez a szokás nagyon üdvös szokás, üdvös eszköz Jézus Krisztus iránt való szeretetünk folytonos ápolására; segítségével rövid idő alatt előrehaladunk a tökéletességben.

6. Forduljunk imáinkban azon szentekhez, kik közelebbi viszonyban vannak a mi Urunkkal, mint szűz Mária, szent József, szent Joachim, keresztelő szent János vagy azokhoz, kik legjobban és leggyöngédebben szerették, mint szent Péter, szent János evangelista, szent Pál, szent Magdolna, szent Ágoston, assiszi szent Ferencz, páduai szent Antal, nérei szent Fülöp, gonzagai szent Alajos, Kosztka szent Szaniszló, szent Terézia, ligouri szent Alfonz stb.

Vannak egyesek, kik külön litániákat mondanak ezek tiszteletére, hogy tőlük a szeretet gyarapítását kérjék.

7. A leghathatósabb eszköz Jézus Krisztus szeretetének elnyerésére maga az Oltáriszentség. Mint áldozat vér nélkül való megújítása Jézus Krisztus szenvedéseinek, mint szentség a szeretet égő áldozata, melyhez csak a megkívántató állapottal, t. i. isteni tüzzel meggyújtott erővel lehet közeledni.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak az imádandó Oltáriszentség rendelkezésekor az volt a célja, hogy szívünkben lakozhassék s ott győzzön meg szeretetéről. Maga mondja: «A ki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem és én ő benne». Ezzel azt akarja mondani, hogy egyesüljünk vele belső szeretet által.

Mondhatjuk, hogy az Oltáriszentség szent tüzhely, melyen a mi Urunk,

a mennyből jött isteni szikra ég edez az idők végeig. Ha Isten emésztő tűz, akkor különösen ez az Oltáriszentségben, s ez a tűz késztet a szeretetre. Az örökimádás társulata azon hatalmas eszköz, mely szünetlenül buzdít Jézus Krisztus szeretetére és az Oltáriszentségben való imáadására.

Tanítás az Oltáriszentségről.

«A kegyelmek, melyeket Isten végtelen jóságánál fogva népének adott, megbecsülhetetlen értékűek.»

1. «Nincs és nem is volt nemzet, bármily hatalmas volt is, a melynek istenei az emberekkel oly bizalmasan társalognak volna, mint a mi Istenünk mivelünk, az ő népével: az Isten Fia részesíteni akart bennünket istenségében. Fölvette természetünket, emberré lett, hogy az emberek hagyják el isteneiket és őt szolgálják; végtelen jóságánál fogva, mindent, a mit tett a földön, a mi üdvösségünkre használt föl. Föláldozta testét, mint szent ostyát a kereszt oltárán, hogy kiengesztelődjünk az Atyával, ki osztá mindnyájunkért szent vérét, hogy a szolgaságból kiszabadítson. Krisztus vére a fürdő, melyben vétkeinket lemoshatjuk. És hogy e jótéteményét emlékünkebe vessük, a kenyér és bor színe alatt szent testét és vérét táplálékul hagyta.»

2. «Oh drága és csodálatos eledel, oh kitűnő, üdvöthozó vendégség! Mi drágább, mint e szent asztal, hol eledelül nem állatokat adnak, mint a régi törvény parancsolta, hanem magát Jézust Krisztust, ki valóságos Isten.»

3. «Mi csodálatosabb, mint a legfölségesebb Szentség, melyben a kenyér és a bor Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé változik oly módon, hogy Jézus Krisztus mint valóságos Isten és valóságos ember van jelen a kenyér és bor színe alatt. Ezen állapotban vesszük magunkhoz; nem osztatik szét, mert Jézus Krisztus a színek mindegyikében egészen és osztatlanul van jelen.»

Oltáregyesületi ügyek.

Az Oltáregyesületi kiállítás megnyitási ünnepsége. Márczius 13-án délután 3 órára fényes társaság gyűlt össze az angolkisasszonyok intézetének nagy disztermében. Előkelő höl-

gyek, mágnásasszonyok, az egyesületi terjesztő hölgyek zsufolásig megtöltötték a különben tágas nagytermet. Pont 3 órakor jött *dr. Kohl Medárd* püspök, *dr. Andor György* udvari pap kíséretében. A püspököt *Kanter Károly* kir. várplébános apát fogadta és kísérte föl a kiállítási helyen elkészített emelvényre, a hol a papság köréből várahoztak *Kirner Károly* apát-plébános, *Mihályfi Ákos* szerkesztő, *Jeszenszky Kálmán* helyi

vezető Kőbányán. A püspök urat belépésekor a zárda növendékeinek éneke fogadta, kik is az «Ecce sacerdos magnus»-t énekelték.

Mig az ének szólt, a püspök ur fölment az emelvényre s az ének után Kanter apát tette meg jelentését ő Méltóságának az egylet állapotáról. Utalt az egylet fokozott tevékenységére. Bemutatta, mily részt vett az országos katolikus nagygyűlésen az eucharisztikus kongresszus és körmenet rendezésével. Szólt a helyi fiókok megalakulásáról. Ma ugyanis már az angolkisasszonyok templomán kívül más templomokban is van nyilvános imádása az Oltáriszentségnek. Így Ó-Budán, a vizivárosi apáczáknál, Kőbányán és most alakul a Karmelitáknál. Ez mindenestre a buzgóság emelkedésére vall.

E buzgóság eredménye különben a kiállítás is, a melyen 28 ezer korona értékű egyházi szerek vannak egybehalmozva. Szerette volna az egyesület e kiállítást már saját otthonában, az Örökimádás apáczák zárdájában megtartani. De ott szűk a hely. Épen azért, a mikor hálát ad az egyesület azért, hogy már ennyire is vagyunk, a kiállítás megnyitása előtt fölkeri a tagokat, hogy buzgóságukkal tegyék lehetővé az Örökimádás apácza zárdájának, mint az egyesületi Otthonnak megnagyobbítását, hogy a jövő kiállítást már ott nyithassa meg a püspök ur. És pedig azt a kiállítást, a mely bővebb lesz az ideinél, tekintettel Ő szentsége jubileumára. Végül kéri

a püspök urat, áldja meg az egyházi szereket.

Püspök ur ő méltósága minde-
nekelőtt Ő emencziája, a bibornok hercegprimás ur köszönetét fejezi ki az egyleti tagoknak buzgóságukért. Azután lelkes hangon buzdította őket további kitartásra, mert kitartás nélkül nem lehet semmi eredményt sem elérni. — Azután megáldva a szereket, megnézett mindent s a látottak fölött ismételve megelégedését fejezte ki, hazatért. A kiállítást három napon át nagyszámu és előkelő közönség látogatta.

Választmányi ülés. A budapesti központi Oltáregyesület választmánya márczius 10-én d. u. 3 órakor ülést tartott a Mária Reparatrix-apáczák zárdájában levő helyiségében őgróf *Pallavicini* Edéné elnöklete alatt, melyen a választmányi hölgyek szép számmal vettek részt. *Kanter* Károly igazgató jelenti, hogy gróf *Cziráky* Lujza és dr. *Kiss* Aladárné urnőkkel tisztelgett *Kohl* Medárd püspök urnál, ki készségesen megígérte, hogy az egyesület kiállítását Ő Eminenciája, a bibornok hercegprimás képviselőjében meg fogja nyitni. A választmány, miután tudomásul vette, hogy a megnyitásra a meghívók szétküldettek, a püspök ur jóakarátát és figyelmét köszönettel fogadta. A kiállításon teljesítendő felügyeletre fölkeretnek a választmányi és terjesztő-hölgyek. Ugyancsak a kiállítás ügyével kapcsolatban fölolvastatik a hercegprimás Ő Eminenciájának 1152/1902. sz. a. kelt leirata, melyben egyszersmindenkorra

megengedi, hogy az Oltáregyesület kiállításai alkalmával a legméltóságosabb Oltáriszentség egy napon át imádásra kitétessék.

Igazgató jelenti, hogy gróf *Csáky* Károly váczi püspök ur 500 koronát küldött az egyesület céljaira s egyuttal tudomásul adja, hogy Váczott önálló Oltáregyesület alakult. Ennek következtében az eddigi Vácz egyházmegyei megbizott ur, Msgr *Varga* Mihály ezen állása alól fölmentetett, ki kedves sorokban bucsuzik az egyesülettől s igéri, hogy nemcsak szívesen fog visszaemlékezni a központi Oltáregyesületre, hanem szolgálatait a jövőre is örömmel fölajánlja szent céljaink számára. — A választmány köszönetet szavaz a főtisztelendő ur eddigi buzgó működéseért s azon reményét fejezi ki, hogy a szeretet és a közös működés kapcsa közte és egyesületünk között jövőre se fog megszakadni.

Tárgyalás alá került ezután az egyesület által a pápai jubileum alkalmából rendezendő kiállítás. Erre nézve Káner Károly igazgató kövendő mintaképül ajánlja az Oltáregyesület által 1886-ban, Őszentsége 50 éves papi jubileuma alkalmából rendezett s fényesen sikerült kiállítást, melyre nézve az akkor kiadott emlékkönyv szolgál hasznos utmutatással. Fölkérendőknek tartja az akkor buzgólkodott hölgyeket, hogy a mostani kiállítás rendezésében is tevékeny részt venni sziveskedjenek. A választmány lelkesedéssel hozzájárul az előterjesztésekhez s ily irányban történnek majd a kezdő lépések.

Végül ismételten ajánlja az igazgató a márczius 22-én kezdődő lelki gyakorlatokat a választmány tagjainak buzgó figyelmébe s ezzel az ülés véget ért.

A választmányi ülés után a terjesztők összejövetele tudomásul vevén az imént hozott határozatokat, a szokásos imával az értekezlet befejezést nyer.

A váczi egyházmegye Oltáregyesületeinek központi igazgatójává a megyés püspök ur *Galcsék* György szemináriumi aligazgatót nevezte ki.

A csanádi egyházmegye Oltáregyesületeinek működéséről következőkben számol be a püspöki körlevél:

Örömmel tapasztalom, hogy hiveim között az elmúlt évben az Oltáregylet iránt való érdeklődés ismét fokozódott s a mint egyfelől ugy a hivek anyagi hozzájárulásukkal, mint a pap-ság szentmisék önkéntes elvállalásával iparkodtak az egyesületet céljainak megvalósításában támogatni, ugy másfelől az egyházmegyei szegény templomok is tapasztalták az egyesület áldásait.

Az egyházmegye területén létezett eddig 25 fiókegyesület; az elmúlt évben a szegedfelső-központi, továbbá a tornyai plébániákon alakultak fiókegyesületek 46, illetve 54 taggal; az összes fiókegyesületekbe eddig 1849 tag iratkozott, a kik buzgón végzik az alapszabályok által megszabott kötelességeiket.

Tagsági díjak czimén a fiókegyesületek a következő összegeket küldték: Bogsánbánya 14:20 kor., Klek

17·76 kor., Ürményháza 25·66 kor., M.-Dombegyháza 21·08 kor., Kunágota 50·76 kor., Neuzina 8·86 kor., Temesvár-Józsefváros 32·30 kor., a temesvár-józsefvárosi zárda növendékei 8·62 kor., Szeged-Alsóváros 77 kor., Nagy-Szent-Miklós 7·92 kor., P.-Földvár 9·96 kor., Ernesztháza 7·24 kor., M.-Bánhegyes 11·56 kor., Gáttája 14·46 kor., Klek 8·96 kor., Wolfsberg 27·82 kor., Párdány 3·96 kor., Dörner József esperes-plébános 3·20 kor., Weber Ágoston plébános 5·96 kor., Steirer Karolina 96 fillér, Kováts Erzsébet 1·96 kor., összesen tehát 360·20 korona.

Az egyházmegyei papság az Oltár-egyesület javára a múlt évben 1581 szentmisét vállalt. Viszont az egyesület az 1901. évben 12 szegényebb egyházmegyei templomot istápol.

E helyütt megújítom a 16/1901. számú körlevelemben az Oltár-egyesület javára adott kedvezményeket s az «Örökimádás» című ájtatos folyóiratot ismét ajánlom a Nt. Papságnak híveim közt leendő minél hathatóbb terjesztésre.

Temesvár, 1902 január 18-án.

A gyulafehérvári központi oltár-egyesület Őszentsége XIII. Leó pápájának 25-ik évfordulóját azzal ünnepli meg, hogy az erdélyi-egyházmegyei szegény templomok számára készített egyházi készleteit megtekintésre kiállítja. A kiállítás az ottani irgalmas nővérek zárdájában (a kapu alatt balra földszint) márczius 30-tól április 1-ig tart, naponként reggel 9-től este 6 óráig. A látogatóktól kegyes alamizsnát az egyesület céljaira

szívesen elfogadnak. A kiállítás megnyitásának sorrendje: Husvét vasárnapján: 1. délután 5 órakor a Főpásztornak ünnepélyes fogadtatása a zárdatemplom ajtajánál. 2. A bevonuláskor «Ecce sacerdos magnus» ének, előadja az intézeti növendékek ének-kara. 3. Az igazgató beszéde a szószékről. 4. A Főpásztor bevonulása a kiállítás helyiségébe. 5. A tárgyak megáldása. 6. A püspök ur visszatér a templomba. 7. Ünnepélyes litánia kitett Szentséggel. 8. A közönség a kiállítás termébe vonul. Hétfőn: 8, 10 és 11-kor szentmise; délután ünnepélyes litánia. Kedden: 7 és 8 órakor szentmise; este 5 órakor litánia s a kiállítás bezárása. A közönség számára a kiállítás csak a litánia végeztével nyílik meg.

A budapesti közp. Oltár-egyesület rendes tagjaitól 1901 november hóban befolyt díjak.

Báró Weissenbach Jánosné 2 k, dr. Tuszkai Ödönné 2 k, dr. Tuszkai Ödönné 2 k, Asbóth Jánosné Videfalva 20 k, Stephanie von der Ehe 1 k 20 f, Nazarcák Zsuzsanna 2 k, Nazarcák Gizella 2 k, Bugár Ludovika 6 k, Strombach Borbála 50 f, Funk Róza 1 k, Krenner Samuné 4 k, Ft. Danits Jozsefa Bukócz 3 k 10 f, gróf Zichy Nándorné 10 k, gróf Zichy Livia Klára 10 k, Kürty Istvánné 4 k, Vaniss Mária 2 k, Almássy Istvánné 4 k, Berger Gizella 4 k, Klein Katalin 2 k, Dudás Erzsébet 4 k, Dulovits Katalin 2 k, Fronn Julianna 4 k, Salamon Malvin 2 k, Kollatschek Józsefné 50 f, Mezey Juliska 1 k, Farkas Anna 1 k, Pribil Katalin 3 k, Józsa Márton 2 k, Józsa Anna 2 k, Volf Anna 2 k,

Lesso Anna 2 k, Balázs Terézia 2 k, Polákovics Terézia 2 k, Dánczer Aloizia 4 k, Dóla Mari 2 k, Marinovics Szilárdné 3 k, Weiser Katalin 2 k, Matzek Borbála 2 k, Gebhard Erzsébet 2 k, Seitl Engelbertné 4 k, Kemeter Antalné 2 k, Weber Antalné 2 k, Edvi Illés Gyuláné 10 k, Horváth Józsa 2 k, Dolisch Anna 2 k, Bazáth Krisztina 2 k, Meiner Emilné 2 k, ft. dr. Tóth József püspöki megbízott ur Csákányból 2 k, Strémből 18 k 44 f, ft. Szénégető 30 k, Szombath 2 k, összesen 52 k 24 f, Hegedüs Kálmánné 1 k, Laczkó Ida 24 f, Házmán Kornélné 2 k, Sooky Józsefné 2 k, Rubnici Rozália 1 k, Beró Jánosné 2 k, Kritzmán Istvánné 2 k, özv. Aleniowits Pálné 2 k, Merat Anna 2 k, Mert Ilona 30 f, Almásy Gyula 1 k, Pammer Anna 24 f, Minye Ilona 2 k, Mihálka Lászlóné 2 k, Wirth Anna 1 k, dr. Érdy Lajosné 4 k, Gutteins Anna 2 k, Szellner Gyuláné 24 f, Gaszparecz Gézáne 24 f, Csémy Béláné 1 k, Szabó Klára 1 k, Faltai Erzsébet 1 k, Marthon Mária 4 k, Korompayné 4 k, özv. Balon Andrásné 4 k, Hermann Lászlóné 4 k, Schmalhofer Ferencz 4 k, Török Árpádné 4 k, Adametz Anna 2 k, Horváth Ferencz 50 f, Horváth Julianna 2 k, Pasztirik Mária 4 k, Habocsik Johanna 24 f, Orosz Mária 2 k, Mohos Margit 1 k, özv. Szokol Jánosné 4 k, Bors Teréz 2 k, Marsofszki Jánosné 2 k, özv. Müller Mórné 1 k, Csorek Róza 1 k, Fekete Juli 1 k, Szabó Mihály 1 k, Takács Pálné 2 k, Lafrankó Istvánné 10 k, Lafrankó Károly 4 k, Lafrankó Károlyné 4 k, Malla József 4 k, Lillek Istvánné 4 k, Pap János 1 k, Bocsak Katalin 24 f, Tomkulják Józsa 2 k, Galba József 4 k, Koch János 4 k, Koch Jánosné 1 k, Vaverda Katalin 1 k, Jurmics Luiza 4 k, Pete Anna 2 k, Éberling József 2 k, Éberling Jenő 2 k, Éberling Irén 2 k,

Éberling Józsefné 2 k, Bockelberg Ernő 2 k, Imre Róza 2 k, Baljak Károly 2 k, Kuzma Anna 2 k, Skajnek Katalin 2 k, Sroy Böske 2 k, Dittrich Károly 4 k, Sára Irma 1 k, Parizek Teréz 1 k, Felsmanné 2 k, Laura néni 2 k, Egedy Ilona 2 k, Grósz Erzsike 2 k, Herald Ferenczné 4 k, Tomor Róza 4 k, Johász Mari 2 k.

(k = korona, f = fillér).

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillierie G. carcassonei püspöktől.

A pecsét.

I.

Jézus az Oltáriszentségben, mint pecsét, sziveinkre és karjainkra kíván helyeztetni.

Ki akadályozhatja meg minket abban, hogy az Oltáriszentségben jelen levő Jézusra ne alkalmazzuk azt, a mit szentséges nevééről a szeretet mestere mondott?

Jézus legyen naponkint sziveitekben — mondá szerzeteseinek szt Bernát — ő foglalkoztassa szüntelenül kezeiteket, hogy ekkép minden indulatotok és cselekedetetek ő reá irányuljon.

Erre titeket ő maga szólit fel, midőn ihletett egyéne által így szól:

«Tégy engem, mint pecsétet, szivedre és karjaidra».

Ime, van már balzsamotok karjaitokra és orvosságotok szivetek meggyógyítására.

Rosz cselekedeteitek megjavítására, lanyha és fogyatékos tetteitek tökéletesítésére Jézusban van, mondom, eszközötök.

Illatotok is ő; érzelmeiteket, a míg azok tiszták, épségben tartja; ha pedig megromlanának: megjavítja. Ez tehát a pecsét.

De mért hasonlítja magát Jézus e jelvényhez akkor midőn arra szólit minket, hogy vele szivünket és karjainkat megjelöljük?

A pecsét az emberek körében annak a méltóságát jelzi, a ki azt használja; az illetőnek képét vagy fegyvereit ábrázolja; ezek által pedig tekintélyét és egyéni sérthetlenségét hirdeti; jelzi a tulajdont és teljes hatalmu tekintélyt állapít meg.

Jézus Krisztus vajjon nem igazán Isten jegye-e? nem az ő képe és örök világosságának fénye-e? nem a legsérthetlenebb istenség végtelen pecsétje és legfőbb tekintélyének foglalata-e?

A kereszt, a melylyel a választottak homloka a keresztségben megjelöltetik, más szóval valóban nem oly pecsét-e, a mely minket sérthetlenné tesz; a mely hirdeti, hogy mi Isten tulajdonai vagyunk és hogy minket az ő dicsősége övez.

Ez az ő mindenhatóságának titokszerű uralma.

Ez taszítja le a gonosz lelkeket, a kik irigykedtek és megijedtek ama dicsőség láttára, a melylyel ő minket fölruházott.

Ez az Isten gyermekeinek jele.

Az utolsó napon a legfőbb bíró és igazságának kiszolgáltatói ezzel fognak minket megjelölni.

De főképp az Oltáriszentség ez, a melyben a jó Jézus isteni érintésével szivünket és karjainkat megjelöli.

Ez minket magába Istenbe burkol; ez velünk tekintélyét közli; ez az ellenségünket, ama sérthetlenség előtt, melylyel minket a szent áldozás fölruház, megállítja; ez reánk az Ur tulajdonának bélyegét nyomja.

Szivemet és karomat valóban semmi sem erősítheti meg jobban!

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak legfőbb és páratlan mester és elismerem, hogy te végtelenül bölcs és jó vagy. Az ellened elkövetett botrányok jóvátételére neked ajánlom a szent tanítók buzgóságát, a kikkel remélem, hogy egykor majd én is mondhatom és énekelhetem: hogy

Imádtassék végnélkül és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Adorator.

IRODALOM.

Megrendelési fölhívás! Azon lelkes pártolás, melyben a mélyen tisztelt katolikus olvasóközönség főtiszteendő P. Riedl Kázmér Jézustársasági atyának általam magyar nyelvre át-

ültetett s eddig megjelent műveit részesítette, buzdit arra, hogy negyedik munkáját «Elmélkedések a legméltóságosabb Oltáriszentségről» czim alatt kiadjam.

A katolikus sajtó, a főtisztelendő Klérus, a tek. tanítói kar, továbbá egyes társulatok, egyesületek, olvasókörök, egyletek, hivatalnokok, gazdászok, tisztviselők, papnövendékek, felső- és középiskolai tanulók, kereskedők, mesteremberek (iparosok), földmivelők stb. stb., kik az eddig megjelent üdvös és lelket gyönyörködtető munkákat nemcsak megszerezték, de róluk oly elismerőleg és dicsérőleg nyilatkoztak, bizton hiszem, sőt határozottan állítom, hogy a most kiadandó művecske még inkább megnyeri tetszésüket s kielégíti várakozásukat. E mű 15 ivre terjed s képekkel jelenik meg. Ára diszes vászonkötésben 2 kor. Hogy a nyomtatandó példányok felől tájékozva legyek, kérem a megrendelést megelőbb megtenni.

A megjelent művek ezek:

1. «Szent olvasmányok» az év különböző ünnepeire, diszes vászonkötésben. Ára 2 kor.

2. «Elmélkedések a mi Urunk Jézus Krisztus szenvedéséről és haláláról». Vászonkötésben 1 kor.

3. «Szűz Mária a mi Anyánk», üdvös beszédek. Ára 1 kor.

Kaphatók: Kovács Jázon áldozópapnál Mária-Pócs (Szabolcsm.).

Vargyas Tivadar: *Utmutató a szent gyónásra készülő római katolikus ifjuság számára.* Gyakran nyilvánított kívánság, hogy a szentségekhez

járuló ifjuságnak megfelelő előkészítő könyvet kell nyújtani. Ez óhajnak kívánt eleget tenni szerző jelen kis munkájával. Főadatát meglehetősen oldotta meg, ámbár kívánatosnak tartanók, ha a lelkiismeret vizsgálása valamivel rövidebb, az ájtatósági rész viszont valamivel bővebb volna, főképp pedig a szent áldozás előtti és utáni imákra kellett volna jobban kiterjeszkedni, mert ilyeneket — gyermekeknek valót — keveset ismerünk megfelelőt. De ez a szerző buzgalmát és jóakarátát nem érinti, művének előnyös oldalai pedig — mint egyszerű, nemes előadása, világos kérdései stb. — dicséretet érdemelnek.

Folyóiratok. *Jézus Szentséges Szívének Hirnöke.* Kalocsa. A márcziusi szám tartalma: Bűnbánat könyei. (Rosty K.) — Az Isten Fiának testfölvétele. (Dr. Varga Demján.) — Jézus szentséges Szívének ügyei. — Jézus Krisztus a századok királya. (Hörl Cy.) — Hermenegild. (Filó K.) — Jézus szentséges Szívének kis zsolozsmája. (Rosty K.) — Műveltség vallás nélkül. — Kláver szent Péter. — Jézus szentséges Szívének áldásai. — Az imaapostolkodás havi szándéka februárban.

Szűz Mária Virágos Kertje. Kalocsa. A márcziusi szám tartalma: Názárethi liliom. (Rosty K.) — Mária szenvedései. (Dr. Varga Damján.) — Erős várunk szűz Mária. (Filó K.) — Bánatkönyvek. (Tichy Cz.) — A hurón törzsfő esküje. — A boldogságos szűz Mária gyülekezetei hazánkban (M.) — A «Szeplőtelen Fogantatás»

lourdesi társulata. (Marianus.) — Rövid elmélkedések a boldogságos Szűz tiszteletéről. (Marianus.) — Adatok hazánk multjából. (Marianus.) — Nézzünk körül.

Katholikus Hitterjesztés Lapjai. Nagyvárad.

Katholikus Egyházi Zeneközlöny. Budapest, VIII. Mária-Terézia-tér 9.

Szent Gellért. Ifjusági hitszónoklati folyóirat. IV. évfolyamának 7. füzete (Szinecz Izidor dr. szent Benedek-rendi theológiai tanár szerkesztésében) a következő változatos tartalommal jelent meg: 1. Böjt III. vasárnapjára. A gonosz lélek kísértéseiről. Jándi Bernardin, pannonhalmi szent Benedek-rendi tanárképző-intézeti tanártól. — 2. Böjt IV. vasárnapjára. A szentáldozásról. Zanathy Bódog, szent Benedek-rendi zalavári plébánostól. — 3. Böjt V. vasárnapja. A tettetésről, hizelgésről és képmutatásról. Zanathy Bódog, szent Benedek-rendi zalavári plébánostól. — 4. Gyümölcsoltó-Boldogasszony napjára. Acsay Ferencz, szent Benedek-rendi győri házfőnök, főgymáziumi igazgatótól. — 5. Nagypéntekre. Sróff Gábor, trencsényi kegyesrendi tanártól. — 6. Gyónás előtt. Saly Brunó, szent Benedek-rendi győri főgimnáziumi tanártól. — 7. A tulvilágról. Maszlaghy Xav. Ferencz, pápai prelátus, prépost, esztergomi kanonoktól.

A Katholikus Hitvédelmi Folyóirat februári száma a következő gazdag tartalommal megjelent. Salus papae Leoni Sz. E. — Anakronizmusok. Keményfy K. D. — XIII. Leo

és a tudomány *** — Megtértek Csarnoka. Wood Henrik. Szentkereszti. — *Külföldi Szemle*: Kath. és antikath. fölfogás és műveltség küzdelme. Harcz a kath. műveltség ellen Francia-, Spanyol-, Németországban. A pápa a kath. műveltség mellett. Dr. Trikál József. — *Protestáns Szemle*: A felekezeti békétlenség forrása. Mikép győzheti le a protestántizmus a katholicizmust. Protestáns revízió. Pilisi. — *Krónika*. A mult hó eseményei. Ifju Sámbar. — *Irodalom: Vegyesek*. — *Via Crucis*, kath. regény. Irta: Crawford Marion. Angolból dr. Sziklay János. Az elevenen megszerkesztett folyóirat egész évre 8 K, félévre 4 K. Megrendelhető a szerkesztőség czimén: Budapest, VII. Csömöri-ut 32. sz. Ugyanott jó és hasznos könyvek árjegyzéke kapható.

Páduai Szent Antal Lapja. Budapest, VIII. Szentkirályi-utca 27/a.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1901. évben.

Krajer Rozália Rákos-Csaba, Schatz Matild Strém, Szij Mihály Balogfa, Szakály Mária Soókitótfalu, Novák Anna Budapest, Grätzer Justina Szombatfa.

Szerkesztői üzenetek.

T. B. Ipolyság. Köszönöm szives buzgóságodat. Remélem a távolság nem lesz akadály, hogy *fölszólítás nélkül* is többször szólj olvasóinkhoz.

Dr. K. L. Pozsony. Az autonómiai beszédek lefordítása az idő rövidsége miatt elmaradt.

B. J. Elfogyott.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Molnár-utca 9. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezetékek, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

... *Körmeneti lámpákat készítek* ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszító,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

nagy sorsjátékot

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában»

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd, etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

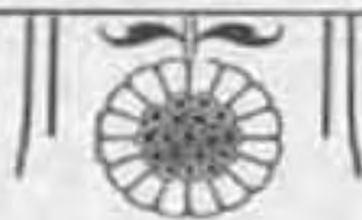
- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olesón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

